

Arrest

nr. 83 121 van 18 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 7 september 1989 in de Abchazische hoofdplaats Sokhumi. In 2003 overleed uw moeder in België als gevolg van tuberculose (tbc). Haar lichaam werd later naar Georgië teruggebracht. Op 29 april 2003 kwam ook uw vader om het leven. Hij was in een conflict verwikkeld met een zekere T.K.(...), die hem die dag neerstak, waarna hij aan zijn verwondingen overleed. Voor deze moord werd hij uiteindelijk veroordeeld tot 7 jaar gevangenisstraf. Na het overlijden van uw beide ouders, namen uw oom, L.S.(...) (O.V. X), en tante, L.T. (...) (O.V. X), de zorg voor u en uw broer, J.K.(...) (O.V. X), over.

Uw problemen begonnen nadat de moordenaar van uw vader eind 2009 vrijkwam. Enkele maanden later, meer bepaald in april of mei 2010, zocht hij een eerste maal contact met u. Hij belde u op met de mededeling dat hij onterecht in de gevangenis had gezeten en u en uw broer er niet zomaar vanaf zouden komen. In de daarop volgende maanden, belde hij u nog meermaals op, in totaal een tiental keer. Tot 3 maal toe veranderde u uw gsm-nummer, maar dat mocht niet baten. Telkens opnieuw slaagde hij erin uw nieuwe nummer te achterhalen. Daarnaast kreeg u ook twee dreigbrieven met een soortgelijke boodschap, die u persoonlijk afgegeven werden door een onbekende toen u de universiteit verliet. Ook uw broer ontving meermaals dreigtelefoontjes en -brieven. In november 2010 stapte u daarom naar de politie van Zugdidi om er klacht in te dienen. Een week later ging u opnieuw naar de politie om te informeren naar de stand van zaken. De politie vertelde u dat ze voorlopig niets konden doen omdat ze niet over tastbare bewijzen beschikten. K.(...) belde jullie immers steeds op met een onbekend nummer. Daarom besloten jullie uiteindelijk om uit Georgië te vertrekken. Uw oom had Georgië reeds begin dat jaar verlaten omdat hij net als uw moeder aan tbc leed en zijn behandelingen in Georgië niet baatten en in augustus van datzelfde jaar was uw tante hem achterna gereisd. Bovendien liep ook uw broer het risico om tbc te krijgen. Indien dat het geval zou zijn, zou zijn leven in Georgië eveneens in gevaar zijn.

U verliet Georgië uiteindelijk op 7 december 2010. Samen met uw broer en neefje nam u het vliegtuig naar Minsk (in Belarous). Van daaruit reisden jullie vervolgens met de trein naar Polen. Vanuit Polen bracht een bus jullie via Duitsland naar België, dat u bereikte op 20 december 2010. De volgende dag, op 21 december 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de reden voor uw vertrek uit uw land van herkomst drieledig is. Enerzijds werden u en uw broer in Georgië bedreigd door de moordenaar van uw vader, die eind 2009 vrijkwam na 7 jaar gevangenisstraf. Anderzijds werd u sinds de dood van uw vader opgevoed door uw oom en tante, die Georgië reeds hadden verlaten omdat uw oom aan tbc leed en hij er geen adequate behandeling kon krijgen. Tot slot haalde u nog aan dat ook uw broer het risico liep om met tbc besmet te worden, wat gezien de situatie van uw oom, eveneens een gevaar voor zijn leven betekende.

Wat de problemen met de moordenaar van uw vader, T.K.(...), betreft, moet opgemerkt worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat u in Georgië niet op bescherming kon rekenen. Zo gaf u aan dat u in november 2010 schriftelijk klacht indiende bij de politie van Zugdidi omdat u door de moordenaar van uw vader bedreigd werd (CGVS, p. 11). Deze klacht werd door de politie van Zugdidi aanvaard, maar de politie kon niets doen omdat ze niet over tastbaar bewijs beschikte. De moordenaar van uw vader belde u namelijk steeds op met een onbekend nummer (CGVS, p. 11). U vertelde nochtans dat zowel u als uw broer behalve dreigtelefoontjes ook dreigbrieven had ontvangen en de moordenaar van uw vader ook dreigberichten op sociale netwerksites plaatste (CGVS, p. 10). U maakte hiervan wel melding bij de politie, maar liet na de politie een van deze dreigbrieven te bezorgen (CGVS, p. 11). U argumenteerde wel dat u daar in het begin niet aan gedacht had omdat u ervan uitging dat de dreigbrieven slechts tijdelijk waren, maar u later wel het belang van deze brieven inzag (CGVS, p. 11). Toen u vervolgens gevraagd werd of u de politie bijgevolg later een van de dreigbrieven had bezorgd, wierp u op dat u de politie geen enkele dreigbrief overhandigd had, maar u persoonlijk naar daar was geweest om te melden dat u dreigtelefoontjes en -brieven ontvangen had (CGVS, p. 11). Deze argumentatie is echter niet afdoende aangezien u op het moment van uw klacht, meer bepaald in november 2010 (CGVS, p. 11), op zijn minst reeds een dreigbrief ontvangen had,- de eerste dreigbrief kreeg u eind september of in oktober 2010 (CGVS, p. 10) - en de politie u uitdrukkelijk meedeelde dat ze bewijsmateriaal nodig hadden om iets tegen de moordenaar van uw vader te kunnen ondernemen. Het feit dat u zelfs achteraf niet eens de moeite hebt genomen om de politie een dreigbrief te bezorgen, hoewel zowel u als uw broer dergelijke brieven ontving, is des te frappanter. Daar komt nog bij dat u ook op geen enkele andere manier geprobeerd hebt hulp te verkrijgen (CGVS, p. 12). Uw verklaring dat u geen hulp kreeg van de politie, uw broer evenals uw neefje vervolgens ziek was en u daarna geen tijd meer had om aandacht te besteden aan het incident omdat u beslist had te vertrekken, is niet afdoende. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag immers van een asielzoeker verwacht worden dat hij voldoende en redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen. In casu was dit echter niet het geval. Bijgevolg kan omwille van uw problemen met de moordenaar van uw vader in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangaande de medische problemen van uw oom, L.S.(...) (O.V. 6.564.934), dient erop gewezen worden dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw oom, L.S.(...) (O.V. 6.564.934), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ten aanzien van u omwille van deze problemen evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw oom, L.S.(...) (O.V. 6.564.934), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst enkel en alleen verlaten hebt omwille van medische redenen. U lijdt namelijk aan multiresistentiële tbc (CGVS, p. 9). Er dient echter te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u in uw thuisland wel degelijk aanspraak kon maken op medische behandeling en u reeds sinds 1996, het moment waarop bij u tbc werd vastgesteld, daadwerkelijk behandeld werd (CGVS, p. 9). Niettemin de gekregen behandelingen niet het verwachte resultaat opleverden (CGVS, p. 9), is er in uw hoofde dus geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de beoordeling van deze medische elementen dient u zich bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Georgische identiteitskaart, rijbewijs en een medisch attest uit België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt. Uit het medische attest ten slotte blijkt enkel dat u tussen 25 januari 2010 en 17 augustus 2010 gehospitaliseerd was.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, L.T. (...) (O.V. 6.564.934), neefje, J.K.(...) (O.V. 6.744.074), en nichtje, M.K.(...) (O.V. 6.744.077), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Tot slot haalde u nog aan dat ook uw broer het risico loopt om besmet te worden met tbc en daarom in Georgië net als uw oom gevaar loopt (CGVS, p. 9). Uit de verklaringen van uw broer blijkt echter dat hij voorlopig niet met tbc besmet is (CGVS broer, p. 14). Het betreft hier bovendien medische redenen die geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan om deze redenen in uw hoofde evenmin besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, Georgische identiteitskaart, de overlijdensakte van uw ouders en een voogdijcertificaat) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en Georgische identiteitskaart bevatten louter informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde feiten. Uit de overlijdensakte van uw moeder blijkt dat ze op 16 mei 2003 in Brussel overleed, wat niet ter discussie staat. De overlijdensakte van uw vader toont aan dat hij op 30 april 2003 om het leven kwam als gevolg van een hepatische coma en een schotwonde aan de lever, wat niet betwist wordt. Uit het voogdijcertificaat ten slotte blijkt dat uw tante, L.T. (...) (O.V. 6.564.934), sinds 16 juli 2003 de voogdij bezit over u en uw broer.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw tante, L.T. (...) (O.V. 6.564.934), en broer, J.K.(...) (O.V. 6.744.074), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoekster herhaalt de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat de politie niet absoluut de dreigbrieven nodig had om tot de conclusie te komen dat zij effectief bedreigd was geworden. Dat de politie dat niet gedaan heeft en volledig passief is gebleven toont volgens verzoekster aan dat de autoriteiten alleszins onvoldoende initiatieven genomen hebben om haar effectief te beschermen en om de auteur van de dreigbrieven op te sporen en te berechten. Verzoekster geeft vervolgens aan dat de medische redenen van haar oom en de gezondheidsproblemen van haar broer slechts bijkomende redenen waren om Georgië te verlaten.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel bewijs voorlegt van de bedreigingen waarvan zij en haar broer het voorwerp geweest zouden zijn door de moordenaar van haar vader. Zij legt geen dreigbrieven voor, geen bewijs van websites waar de bedreigingen geuit geweest zouden zijn en stelt zelf dat ze nooit enig bewijs voorlegde bij de Georgische politie. Verzoekster maakt deze bedreigingen niet aannemelijk.

Voor het overige stelt verweerder terecht dat wat de medische problemen van haar oom betreft, in de bestreden beslissing verwezen naar de weigeringsbeslissing die ten aanzien van haar oom, de heer L.S.(...), werd genomen. De commissaris-generaal heeft gelet op de verbondenheid van verzoeksters asielrelaas met het asielrelaas van haar oom op dit punt, terecht verwezen naar de negatieve beslissing die getroffen werd ten aanzien van de oom en de motieven ervan.

Waar verzoekster aanhaalt dat haar broer het risico liep om besmet te worden met tbc wijst de bestreden beslissing er terecht op dat uit de verklaringen van verzoeksters broer blijkt dat hij voorlopig niet met tbc besmet is. De commissaris-generaal stelde dienaangaande terecht dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeksters broer dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan om deze redenen in verzoeksters hoofde evenmin besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoekster toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoeksters asielaanvraag ongegrond is. Verzoekster brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS